

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 października 2015 roku, w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko E. Ż. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Kaliszu zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.992,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 996,00 złotych od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;

- 996,00 złotych od dnia 2 maja 2013 roku do dnia zapłaty

oraz zasądził od pozwanej kwotę 647,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (wyrok - k.125, uzasadnienie k. 130 - 134).

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana – E. Ż., zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił:

1. na podstawie art. 505⁹ § 1¹ pkt 2 k.p.c. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie dowolnej oceny dowodów z nagrania rozmowy zawartej na płycie CD pomiędzy K. Ż., a osobą reprezentującą powoda (jego poprzednika prawnego), z którego nie wynika, że osobą zawierającą przedmiotową umowę była pozwana – tylko K. Ż. oraz wypisu z ewidencji działalności gospodarczej pozwanej, z którego nie wynika, aby pozwana jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą umocowała kogokolwiek do działania w jej imieniu, a także naruszenie przepisu art. 299 k.p.c. w zakresie w jakim przesłuchanie pozwanej było istotne z punktu widzenia ciężaru udowodnienia faktu zawarcia umowy pomiędzy stronami;

2. na podstawie art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 k.p.c. naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 6 k.c. polegające na uznaniu, że w niniejszym postępowaniu to stronę pozwaną obciążało udowodnienie sposobu reprezentacji pozwanej, w sytuacji gdy z załączonego wypisu z ewidencji działalności gospodarczej wynika, że pozwana jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą nie upoważniła nikogo do jej reprezentowania;

3. na podstawie art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 k.p.c. naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie art. 103 § 1 k.c. w sytuacji, gdy K. Ż. działał bez umocowania strony pozwanej jako tzw. falsus prokurator.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (apelacja - k. 138 - 140).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej

instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja pozwanej jest niezasadna.

Nie zasługują na uwzględnienie podniesione przez skarżącego zarzuty opisane w punkcie 1.

Sąd pierwszej instancji właściwie zebrał materiał dowodowy i prawidłowo go ocenił, zatem należało w dalszej kolejności rozważyć zarzut dotyczący sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z materiałem. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oznacza, że w stanie faktycznym ustalonym przez sąd pierwszej instancji zachodzą sprzeczności między poszczególnymi ustaleniami czyli, że stan ten w świetle materiału nie stanowi harmonijnej całości. Chodzi tu o błędy popełnione przy ocenie dowodów (przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów) oraz przy dokonywaniu poszczególnych ustaleń, zwłaszcza w zakresie logicznego wnioskowania. W rozpoznawanej sprawie nie ma podstaw do przyjęcia, że rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest sprzeczne z tymi okolicznościami, które zostały ustalone w toku postępowania. Nie można zarzucić temu Sądowi, iż wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, czy też przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy (fakty nie potwierdzone materiałem), bądź przeciwnie - uznał za nieudowodnione pewne fakty mimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale. Strona pozwana nie podjęła nawet próby wykazania sprzeczności konkretnych ustaleń Sądu pierwszej instancji z poszczególnymi dowodami zgromadzonymi w toku postępowania przyjętymi przez ten sąd za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

W apelacji pozwanej brak jest jakichkolwiek przekonujących argumentów, które dawałyby podstawę poczynienia innych ustaleń faktycznych, niż te, które poczynił Sąd I instancji, uprzednio prawidłowo oceniając dowody zebrane w sprawie i stanowi ona swoistą polemikę z twierdzeniami Sądu bez osadzenia jej w konkretnym materiale dowodowym.

Przede wszystkim z treści zapisu rozmowy telefonicznej przeprowadzonej pomiędzy K. Ż. a konsultantem powoda wynika jasno, że ten pierwszy wprost przyznał, że jest umocowany do działania w imieniu pozwanej. K. Ż. należy zatem traktować jako pełnomocnika pozwanej do poszczególnej czynności (art. 98 zd. 2 in fine k.c.). Brak jest wymogu formy pisemnej dla takiego pełnomocnictwa (por. art. 99 k.c.). W takiej sytuacji podnoszony w apelacji brak stosownego zapisu w wypisie z ewidencji działalności gospodarczej pozwanej o udzieleniu pełnomocnictwa nie może przesądzać o jego nieistnieniu. W sprawie brak zatem dowodu przeciwnego na okoliczność umocowania K. Ż. do działania w imieniu pozwanej.

Strona pozwana po otrzymaniu faktury nie odesłała jej z żądaniem wyjaśnienia podstaw do jej wystawienia. Wskazać ponadto należy, iż pozwana nie reagowała w żaden sposób na wystosowane do niej wezwania do zapłaty.

Zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 299 k.p.c. w zakresie w jakim przesłuchanie pozwanej było istotne z punktu widzenia ciężaru udowodnienia faktu zawarcia umowy stronami jest całkowicie chybiony.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy zarządzeniem z dnia 8 lipca 2015 roku wezwał na rozprawę wyznaczoną na dzień 17 września 2015 roku na godz. 10.00 (bezpośrednio poprzedzając wydanie wyroku) pozwaną E. Ż. do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania, pouczając ją jednocześnie, że w razie nie stawienia się bez usprawiedliwionej przyczyny zeznania strony zostaną pominięte (zarządzenie k. 107). Pomimo tego, pozwana nie stawiała się osobiście na rozprawie w dniu 17 września 2015 roku i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności. W związku z tym prawidłowo Sąd pierwszej instancji wydał postanowienie o pominięciu dowodu z przesłuchania pozwanej (protokół rozprawy k. 112).

Niezależnie od przyjęcia czy złożone przez pozwaną wnioski dowodowe były potrzebne dla rozstrzygnięcia sprawy, tak sformułowany zarzut nie mógł zostać uwzględniony z tego względu, że pozwana reprezentowana przez

profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosiła zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne - na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Prekluzja przewidziana w art. 162 k.p.c. odnosi się do uchybień popełnionych przez sąd przy podejmowaniu czynności procesowych. Zatem w związku z niezgłoszeniem przez pozwaną w trybie określonym w art. 162 k.p.c. zastrzeżenia, utraciła możliwość powołania się na ewentualne uchybienie popełnione przez sąd w drodze zarzutu apelacyjnego.

W świetle powyższych rozważań nie zasługiwały na uwzględnienie także zarzuty opisane w pkt 2 i 3 petitum apelacji.

Strona powodowa przedstawiła wystarczające dowody na okoliczność umocowania K. Ź. do działania w imieniu pozwanej oraz zawarcia umowy (art. 6 k.c.). przy ocenie tych dowodów Sąd Rejonowy nie przekroczył ram zasady swobodnej oceny dowód (art. 233 § 1 k.p.c.). Pozwana nie przedstawiła na wskazane okoliczności dowodów przeciwnych.

Co oczywiste w takiej sytuacji nie było żadnych podstaw do stosowania regulacji z art. 103 § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do wzruszenia z urzędu zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.